

CARTA AL DIRECTOR

Granollers, 15 d'abril de 2020

ELS PROFESSIONALS DE L'HOSPITAL NO HO ENTENDRAN

Els professionals de l'Hospital de Granollers es mereixen un reconeixement salarial tant o més que qualsevol altre treballador de la sanitat a la comarca

Recentment ens hem assabentat que la direcció dels Hospitals de Mollet i Sant Celoni han ingressat al seu personal la paga d'objectius (DPO). Fins i tot els treballadors d'aquest darrer hospital tindran una gratificació de 1000 euros i un llibre cedits per una entitat privada en prova d'agraïment i solidaritat.

A l'Hospital de Granollers és molt probable que enguany tampoc cobrem aquest incentiu, i a la UGT pensem que els professionals aquest cop no ho entendran. I mira que n'ha entès de raons, aquest personal.

Han entès que la seva jornada estigui a total disposició de l'Hospital que ha suspès permisos i dies de descans. Ho han entès tan bé que molts s'han ofert a anul·lar descansos i doblar jornades, i en acabar després de llargues hores mantenint un estat d'alerta i tensió esgotadors entenen que malgrat tot, amb la que cau a l'Hospital no podien quedar-se a casa.

Costava entendre, però, que abans d'iniciar la dura jornada haguessin de perdre un temps preciós buscant aparcament, i passar a cada volta davant d'un pàrquing privat mig buit. Han calgut cinc setmanes i la imposició de la gratuïtat del pàrquing per part de la Generalitat per a què els sanitaris deixin de pagar, també amb els seus diners, els rigors d'un període d'excepció.

Entenen que han de tenir paciència a la cua per obtenir l'uniforme amb el qual s'enfrontaran durant tota la jornada al virus perquè saben que han d'extremar la higiene. També saben que ja no poden compartir amb els companys la pausa dels àpats i per això s'enduen el menjar a un racó i mentre dinen en solitari li van donant voltes al cap, i ho entenen.

A casa, els que poden tornar a casa perquè no tenen familiars de risc, miren les notícies i es pregunten on han anat a parar tots aquests avions que cada dia aterren amb la promesa d'acabar amb l'escassetat d'EPIs. Però se'n fan càrrec, i entenen que les mascaretes més eficaces són un recurs molt limitat que els ha de durar tota una setmana.

Més difícil ha estat entendre que rere cinc setmanes les bates continuïn sent un material preciós que ha de durar tota una jornada, i agraeixen el material improvisat amb bosses d'escombraries perquè malgrat no deixa transpirar i els fa suar fins l'extenuació se senten més protegides quan han de gairebé abraçar a un pacient contagiats per fer-li una higiene.

A les dutxes del vestuari, al final de la jornada, mentre freguen cada centímetre de la pell amb ràbia repassen mentalment tots els pacients contagiats amb els que han estat en contacte, i es pregunten si no han comès algun descuit, si no estaran ja contagiats i no podran evitar encomanar als de casa. No es poden treure del cap aquest pensament, i una nit més no peguen ull. El cansament s'acumula i es fa més pesant, però és el que toca i ho entenen.

Com entenen malgrat costa molt d'entendre, que hagin de continuar treballant després que els anuncien que el pacient suposadament lliure de virus que havien atès ha donat positiu al test. Ja s'havien fet a la idea que no podrien escapar del contagi, però se'ls fa molt feixuc entendre que l'Hospital assumeixi tenir un vector entre el personal treballant colze a colze amb altres companys.

Malgrat tot, ningú els hi farà la prova fins que no manifestin tenir símptomes. Fins fa no res, si un professional confinat a casa no presentava febre després d'una setmana havia de tornar a la feina fins i tot donant positiu al test. Ho deien uns protocols que van relaxant la prevenció en funció del personal disponible. Costa entendre que una política de protecció al personal sanitari condicionada i supeditada a la demanda d'aquest mateix personal no acabi repercutint en una major demanda, com a conseqüència de les baixes derivades d'una protecció insuficient. És un peix que es mossega la cua.

L'Hospital de Granollers concentra tots els llits d'intensius de la comarca. Durant aquestes cinc setmanes la capacitat per acollir pacients crítics ha hagut de multiplicar-se per quatre, i els professionals d'altres àrees assistencials han hagut de ficar-se a la UCI i afrontar l'exigència, la complexitat i la impotència de la lluita contra aquesta malaltia sense remei conegut. Altres que treballaven a pediatria, cirurgia, obstetrícia, oftalmologia o trauma han hagut de suspendre la seva vocació i experiència per concentrar-se en un tipus de pacient diferent i desconegut. Tots ho han entès perquè la situació ho requereix.

És el mateix personal que, quan tothom convenia que la sanitat pública era una despesa insostenible, va renunciar voluntàriament a la paga d'objectius durant quatre anys consecutius. El mateix que als darrers anys ha hagut d'entendre que un incentiu salarial es converteixi en una almoina perquè els comptes a l'Hospital de Granollers mai acaben de quadrar.

L'hospital que més sacrifici ha exigít al seu personal, l'hospital que va assumir el cop més dur del tancament de la Policlínica al 2005, l'hospital del secretari general d'una de les tres grans patronals del sector, aquest any tampoc pagarà cap incentiu salarial. No és just. Per això els professionals de l'Hospital de Granollers aquest cop no ho entendran.

Secció Sindical UGT
Hospital de Granollers